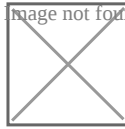

Αγιοπαυλίτες Πατέρες που αξιώθηκαν να δουν την Παναγία εδώ στη γη (Γέρ. Κωνστάντιος Αγιοπαυλίτης) (Γέροντας Γεράσιμος Αγιοπαυλίτης)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Τώρα θα σας πω και για τον Γέροντα Κωνστάντιο Αγιοπαυλίτη, που και αυτός για την πολλή και μεγάλη ευλάβεια του προς την Υπεραγία Θεοτόκο αξιώθηκε να την δεί με τον ακόλουθο τρόπο.

Όταν ήταν στρατιώτης και έλαβε μέρος στη μάχη του Κιλκίς, βρέθηκε κυκλωμένος από τους εχθρούς. Μπροστά στον μεγάλο κίνδυνο επικαλέστηκε την Παναγία να τον σώσει με την υπόσχεση να γίνει μοναχός, και η Παναγία θαυματουργικώς τον γλύτωσε από βέβαιο θάνατο.

Απολύθηκε, πήγε στο σπίτι του στην Κεφαλλονιά και είπε στη μητέρα του για το θαύμα της Παναγίας και για το τάμα που έκανε, και η μητέρα του, ως ευλαβής που

ήταν, τον παρότρυνε να το εκπληρώσει. Και έτσι, τον Σεπτέμβριο του 1926 άφησε τον κόσμο και τα του κόσμου και πήγε στο Άγιον Όρος, στο Μοναστήρι του Αγίου Παύλου, όπου έγινε μοναχός.

Είχε δε πολλή ευλάβεια προς την Υπεραγία Θεοτόκο, ζούσε με υπακοή, ξενιτεία, και με τελειότητα, θα λέγαμε. Την ημέρα στο διακόνημα και τη νύχτα στην προσευχή και στην ανάγνωση πατερικών βιβλίων. Είχε από τον Θεό το χάρισμα να έχει πολλά δάκρυα, και ό,τι διάβαζε, τα θυμόταν όλα.

Την εποχή εκείνη δεν υπήρχαν τα σημερινά μέσα και διάβαζε με τη λάμπα που έκαιγε πετρέλαιο. Τον καιρό της Κατοχής δεν είχαν στο Μοναστήρι καθαρό πετρέλαιο και χρησιμοποιούσαν το λεγόμενο ακάθαρτο, δηλαδή αυτό που βάζουμε στις μηχανές. Έβαζαν βέβαια σε αυτό και αλάτι χοντρό για να καθαρίζει, αλλά από την πολύωρη ανάγνωση του γερο-Κωνστάντιου του πόνεσαν τα μάτια και συνεχώς δάκρυζαν.

Πήγε στον τότε Ηγούμενο του Μοναστηριού παπα-Σεραφείμ και του είπε ότι θέλει να πάει στον γιατρό γιατί πονούν και δακρύζουν τα μάτια του, και ο Ηγούμενος του απάντησε: «Στον γιατρό; Δεν ξέρεις ότι εδώ γιατρός είναι η Παναγία;» Αυτός δεν είπε τίποτε, έβαλε μετάνοια και έφυγε για το διακόνημα. Τον καιρό εκείνο ήταν διακονητής στο αμπέλι που είναι κοντά στο Μοναστήρι, όπου υπάρχει και ένα εκκλησάκι του Αγίου Σπυρίδωνος.

Μία μέρα έσκαβε στο αμπέλι και όταν νύχτωσε πήγε στο εκκλησάκι να διαβάσει το Απόδειπνο. Όταν ήταν να πει τους Χαιρετισμούς προς την Παναγία, γονάτισε εμπρός στην εικόνα της και την παρακαλούσε με δάκρυα. Κατάκοπος όπως ήταν, χωρίς να το καταλάβει τον πήρε ο ύπνος, και βλέπει σαν σε όραμα ότι ανέβαινε από τη θάλασσα (είναι κοντά στο αμπέλι) και στο μέσο του δρόμου μία γυναίκα μαυροφορεμένη που στην αγκαλιά της κρατούσε μία όμορφη κόρη, που δεν ήταν άλλες από την Αγία Άννα την θεοπρομήτορα και την Υπεραγία Θεοτόκο.

«Γιατί κλαις;» τον ρώτησε η κόρη, και αυτός με την κεφαλλονίτικη προφορά του της άπαντά: «Άσε με, κυρά μου, και μου πονούν τα μάτια μου. Είπα στον Ηγούμενο να με στείλει, στον γιατρό και μου είπε ότι η Παναγία θα με κάνει καλά, και αυτήν με δάκρυα παρακαλώ».

Του απαντά η Κόρη με πολλή γλυκύτητα και καλοσύνη: «Να δω που πονάς», και βάζει τα άχραντα χέρια της στα δυο του μάτια, και την ίδια ώρα ξύπνησε από το όραμα, και όχι μόνο δεν πονούσαν τα μάτια του, αλλά και έβλεπε χωρίς γυαλιά.

Μας αξίωσε ο Θεός να τον γνωρίσουμε και να ζήσουμε για λίγα χρόνια μαζί του, που μέχρι τα βαθιά του γεράματα διάβαζε χωρίς γυαλιά και τα ψιλά γράμματα.

Εκοιμήθη στις 21 Δεκεμβρίου 1973 σε ηλικία 95 ετών. Εύχομαι να έχουμε την ευχή του όλοι μας.